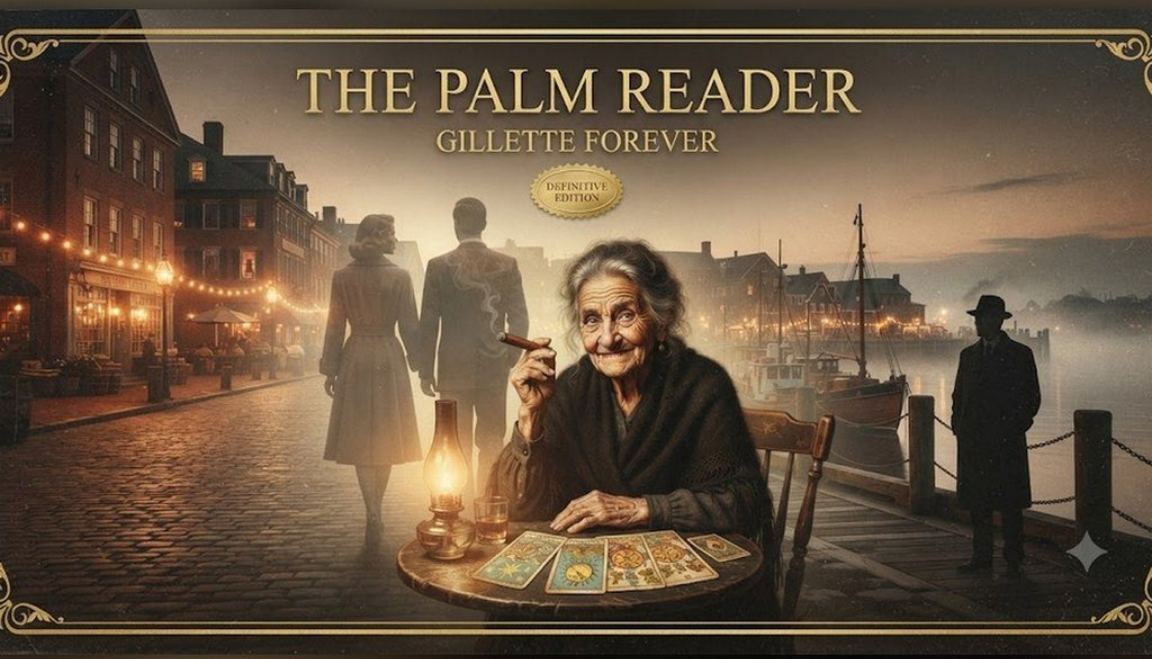
THE PALM READER
GILLETTE FOREVER
DEFINITIVE EDITION

DE HANDLEZERES VAN WALL STREET — VERVOLG

GILLETTE FROM WALL STREET · 10

De ontmoeting met de tweeënnegentigjarige Portugese handlezeres in Boston, een paar dagen eerder, had in mijn stilte een verrassing en een aangename herinnering achtergelaten, samen met een glimlach die geen woorden zei maar altijd hetzelfde dacht: en wat gaat er nu gebeuren dat ik niet al heb voorzien?

De esoterische leer, binnen Pythagoras en zijn meetkunde, was de laatste drieëndertig jaar mijn culturele fundament geweest. Magie, wit of zwart, had ik nooit echt ontmoet — ik had haar ironisch gebruikt, voor nobele doeleinden, alleen bij het lezen van horoscopen en sterrenbeelden. Het kostte niets om elke ochtend de kolommetjes in de kranten te lezen, en hun nut richtte ik op één ding alleen: mooie, onmogelijke vrouwen veroveren, vrouwen die zeiden dat ze niet op mannen wachtten, maar altijd op zoek waren naar precies zo een als ik.

Die avond ging ik terug naar het hotel, op Twelfth Street — al was het niet echt een adres in de stad, het was gewoon ik die het aantal blokken telde van het restaurant tot waar ik sliep, om niet te verdwalen.

Het diner was hetzelfde als altijd, al jaren — ik zou nooit afzien van mijn linguine met kreeft in de MAIN, die Engels sprak, terwijl de mijne Afrikaans sprak en niet altijd verstaanbaar was, een mengeling van Afrikaanse stamtalen en Nederlands.
Over de wijn bestond geen twijfel: één glas per maaltijd, altijd,

rood, Italiaans — het gehemelte vroeg om niets anders. Maar als de portemonnee het ritme bepaalde, zat er niets anders op dan ervan af te zien en over te stappen op kraanwater.

Mijn kamer was prachtig, vol voorzieningen die dicht bleven — een zwembad, een golfbaan, een sauna, een massageruimte, twee blonde vrouwen en twee zwarte vrouwen en één roodharige, een wintertuin, allemaal samengevouwen in één enkel schilderij dat bij de ingang hing als een puzzel.

En dan dat eenpersoonsbed, waarin de veren gilden als je je omdraaide, een rode fauteuil vol gaten, een tafeltje — alles bij de prijs inbegrepen, een paar dollar per nacht, te betalen voordat je naar binnen ging.

De badkamer was het pronkstuk — de eerste echte badkamer op afroep uit de geschiedenis. Je hoefde alleen maar te roepen: is hij vrij? Als niemand binnen tien seconden antwoordde, was hij van jou — één ruimte in de gang voor twintig kamers, unisex, om geen ongelijkheid te scheppen.

Het was 22.34 uur. Ik was moe, bijna in slaap, toen ik op de deur hoorde kloppen. Ik dacht dat iemand zich in de kamer vergiste en stond niet op. Toen werd er nog eens geklopt, en volgens de klok was het 2.46 uur — de tijd ging gewoon door, zonder dat iemand het merkte.

Ik stond op om open te doen en trof niemand aan. Toen ik me weer naar het bed omdraaide, zat er iemand in mijn rode fauteuil. Frega, zei hij, eindelijk heb ik je gevonden.

Zijn beeld was wazig, niet menselijk, als een weerspiegeling. Ik probeerde te achterhalen of het een truc was in een hologram. Ik vond niets wat het bevestigde.

Het heeft geen zin om te zoeken, of uit te zoeken wie ik ben — ik bespaar je de moeite. Ik ben de geest die je bij de handlezeres hebt ontmoet, en ik ben gekomen om het einde van deel 15 van de Gillette-saga te horen. In ruil geef ik je twee geheimen voor je GILLETTENARRATIVE.

Als ik dit verhaal aan iemand had verteld, had die me ter plekke laten opnemen in het Boston Hospital. Dus zorgde ik ervoor het nooit aan een levende ziel te vertellen.

Het laatste deel van boek 15 is dit:

Twee Cubaanse vrouwen, moeder en dochter, jong en mooi, hadden allebei — op verschillende momenten, op verschillende manieren — ruimte vrijgemaakt om alleen met mij te zijn, om te praten, en allebei waren ze er van slag uit gekomen. Ze wilden allebei hetzelfde: met mij trouwen.

Ik heb nooit een trouwring gedragen, vanwege een aangeboren afwijking aan mijn vingers, vastgesteld vóór mijn huwelijk in 1993 — en mijn vrouw had ook dit gebrek van mij aanvaard. Op een ochtend verliet ik Cuba. Ik nam de eerste vlucht naar Italië zonder reservering — wie die plekken kent, kan zich de moeilijkheid voorstellen, maar nooit hoe ik het voor elkaar kreeg — en vertelde de vrouwen, een voor een, in het grootste vertrouwen, dat ik snel terug zou komen, dat ik met ze zou trouwen.

Het is er nooit van gekomen.

Ik dacht dat ze mij en mijn beloften op een dag zouden vergeten. Maar nee: ze besloten een Aifá van de Afrikaanse religie van Orulá in te huren, om het kwaad op te roepen en een doodsvloek over me uit te spreken — het soort waarbij je je geld niet terugkrijgt.

En het werkte. Ik werd met spoed naar de intensive care gebracht, de voorkamer van de dood, nadat ze een hemoglobinewaarde onder de vijf procent hadden gevonden, vocht in de longen, ademhalingsproblemen — en het rapport gaf me nog zesendertig uur te leven, hooguit.

Ook de begrafenisondernemer kwam, en zette de doodskist naast het bed neer. Ik zag het allemaal. Ik had de kracht niet meer om een adem uit te blazen. Zelfs toen kwam het niet bij me op om te schrijven.

Alles leek klaar. Alles verliep volgens het ritueel van de zwarte magie, toen ik na drieëndertig uur opstond uit het bed, alle slangetjes eruit trok en in mijn pyjama de afdeling uit liep om naar huis te gaan.

Ik liep vijf kilometer te voet, belde aan, en mijn vrouw viel flauw. Ik zei dat ze pasta e fagioli moest maken, ik had honger. Twintig minuten later belden de carabinieri aan, gewaarschuwd door het ziekenhuis.

Ze zochten de dode, en toen ik zei dat ik dat was, grepen ze naar hun ballen en vertrokken.

Het moment kwam om mijn gast te zeggen dat dit een deel van het einde was, en dat ik hem vroeg te vertrekken, gezien het uur. Hij glimlachte: ben je niet benieuwd wat ik je te vertellen heb?

Ik zei nee — want nieuwsgierigheid is iets vrouwelijks. Vrouwen dragen het om van andere vrouwen te winnen. En mijn moeder had me altijd één ding gezegd: blijf een man in het hoofd van een vrouw.

Ferdinando